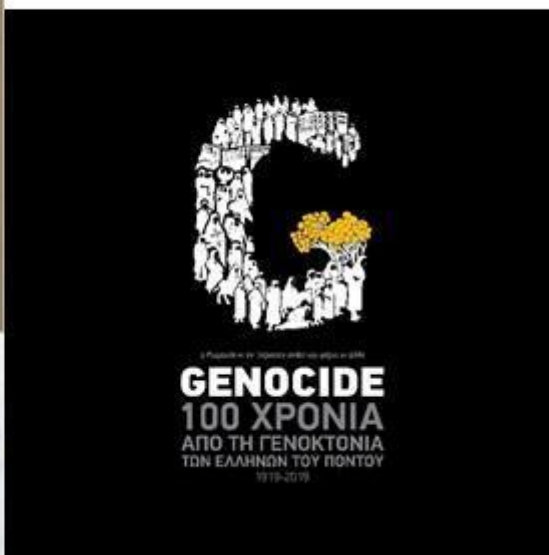

Дорогие друзья,

Прилагается информация от ведущего греческого историка **Феофаниса Малкидиса**, специалиста и борца за признание Геноцида греков Востока, относительно недавно его выпущенной книги **«Додеканес: греческое начало и национальный суверенитет.»** (информация на греческом и в переводе -google translation- на русском языках).

Θεοφάνης Μαλκίδης, Διδάκτωρ Παντείου Πανεπιστημίου.

Νέο βιβλίο.

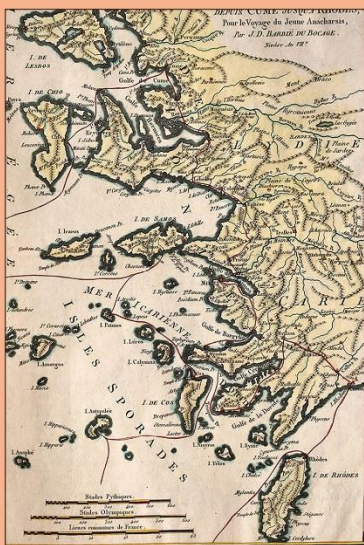
Δωδεκάνησα : Ελληνικότητα και εθνική κυριαρχία.

Εκδόσεις Περιοδικού Ενδοχώρα Μάρτιος 2024.

Θεοφάνης Μαλκίδης

Δωδεκάνησα

Ελληνικότητα και εθνική κυριαρχία

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΕΝΔΟΧΩΡΑ

Στη Μνήμη του αξιωματικών του Πολεμικού μας Ναυτικού Παναγιώτη Βλαχάκου, Χριστόδουλου Καραθανάση, Έκτορα Γιαλλοπού, πεσόντων στα Ίμια (1996), και Κωνσταντίνου Παναγά, Αναστασίου Τουλίτση και Ελευθερίου Ευαγγέλου, πεσόντων στην Κίναρο (2016).

Ο Ηρόδοτος, της Αλικαρνασσού και του Αιγαίου, της Ιωνίας και της Δωδεκανήσου, της γης και της θάλασσας, ζώντας και δημιουργώντας σε έναν τόπο ταυτισμένο με τη θάλασσα και με τα χιλιάδες νησιά της να την περιβάλλουν και να τα περιβάλλει, διατυπώνει τη μοναδικής αξίας και ουσίας παραδοχή: «Έχουμε γη και πατρίδα, όταν έχουμε πλοία και θάλασσα»! Μιλά, δηλαδή, μεταξύ των άλλων, για την κυριαρχία και για τον τρόπο επιβολής και εδραίωσης, αλλά και αντίστασης σε κάθε επίδοξο κατακτητή. Ενώ στο Θουκυδίδη διαβάζουμε για τον Περικλή που

αναφέρεται στο «Μέγα το της Θαλάσσης Κράτος», αποδίδοντας την ερμηνεία ότι η «θαλάσσια ισχύς» στηρίζεται σε συγκεκριμένα χαρακτηριστικά όπως, η γεωγραφία, η ανάπτυξη της ακτογραμμής και το χαρακτήρα του λαού.

Είναι η αρχή της πορείας του έθνους που ζυμώθηκε με το ύδωρ, ιερό το ονόμαζαν οι Έλληνες, με το πέλαγος, με τη θάλασσα και με τη θαλάσσια ισχύς ως παγκόσμια δύναμη, με τη γη, την πέτρα, το βράχο, με τα μικρά και μεγάλα χώματα των νησιών ζώντας από τη ναυτοσύνη, καθορίζοντας την αντίσταση, τον αγώνα επιβίωσης και τη συνέχεια. «Η Ελλάδα είναι αυτές οι στεριές, οι καμένες στον ήλιο κι αυτά τα γαλάζια πέλαγα, με τους αφρούς των κυμάτων» γράφει ο Ελύτης.

Είναι η γη και το ύδωρ, τα σύμβολα που δεν παραδίδονται, που καθόρισαν τη στάση ζωής, την αξιοπρέπεια, τον αυτοσεβασμό, την πάλη του φωτός με το σκότος, του πολιτισμού με τη βαρβαρότητα, της ζωής με το θάνατο.

Είναι η Θάλασσα, το Πέλαγος, το Αρχιπέλαγος, τα αναρίθμητα νησιά και βραχονησίδες, κομμάτια γης στερεωμένα, κρατημένα από την ιστορία και τους ανθρώπους, που διαμόρφωσαν το έθνος, το λαό, το κοινωνικό σώμα και δημιούργησαν τον πολιτισμό, τις πόλεις, το Κοινόν, την Αγορά και την Εκκλησία του Δήμου, την αρχιτεκτονική, την πολεοδομία, τα μαθηματικά, την ιατρική, τη γαστρονομία, όλα. Εκεί, στα νησιά της Ελληνικής Θάλασσας, στα Δωδεκάνησα, εκεί ο Ελληνικός κόσμος, προσέφερε στην ανθρωπότητα το μέτρο, την οικουμενική σκέψη, τον ορθολογισμό και αναζήτησε με πάθος, τη μνήμη ως α-λήθη, δηλαδή την αλήθεια, το υπερφυσικό, πλάι στο μεταφυσικό και το φυσικό. Όλα τα παραπάνω, μαζί με πολλά άλλα, αμέτρητα σίγουρα, σημαντικά και μείζονα, έκτισαν, έφτιαξαν, έπλασαν, τον Ελληνισμό και την Ελληνικότητα των Δωδεκανήσων, πάντα συνυφασμένα, ως ένα σώμα, με τις απέναντι Μικρασιατικές ακτές, εκεί όπου η γη ενώνεται με τη θάλασσα και η θάλασσα με τη γη.

Είναι τα Δωδεκάνησα μαζί με τα υπόλοιπα νησιά του Αιγαίου, που ταυτίστηκαν με τον Ελληνισμό, τη Ρωμηοσύνη, το Γένος, τον Πολιτισμό. Νησιά, γη, τόποι, θάλασσα, καθ'οικόν και καθ'ομοίωσιν όποια εποχή και εάν επιλεγεί, πλήρης απεικόνιση του ίδιου, μοναδικού, Ελληνικού

προσώπου, ενός βοτσαλωτού, σαν και αυτά που συναντάς σε όλες τις εκκλησιές των Δωδεκανήσων.

Από τη Μεγίστη (Καστελλόριζο), την Αστυπάλαια, την Κάσο μέχρι την Κάρπαθο. Από την Κάλυμνο, την Κω, τη Νίσυρο, τη Ρόδο, τη Λέρο, την Τήλο, τη Χάλκη, την Πάτμο μέχρι τη Σύμη, από τους Λειψούς και το Αγαθονήσι, μέχρι τη Ρω, τη Κίναρο, τα Ίμια. Διαστάσεις που ξεπερνούν το εφήμερο, το πρόσκαιρο και ταξιδεύουν στον ελληνικό χρόνο. Όπως σημειώνει ο Ελύτης «η παράλογη αυτή, φαινομενικά, διάσταση, αντιστοιχεί και στην υλικο-πνευματική οντότητα της χώρας μου. Που είναι μικρή σε έκταση χώρου και απέραντη σε έκταση χρόνου».

Εκεί, στα Δωδεκάνησα οι άνθρωποι, οι Ελληνίδες και οι Έλληνες, αρμονικά δεμένοι με τα μνημεία και τον τόπο, συναντούν την ιστορία και την αλήθεια, αντικειμενική και ανόθευτη, το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Ο τόπος που δημιουργεί ταυτότητα, η θάλασσα, το φως που σμιλεύει το Ελληνικό ψηφιδωτό.

Είναι τα Δωδεκάνησα, ο τόπος που καθόρισε και καθορίζει και θα καθορίζει την Ελευθερία, όπως την προσέγγισε ο Σολωμός, και την Ελληνικότητα, όπως τη ανέδειξε ο Ελύτης.

Η πορεία των Δωδεκανήσων, αποτελεί τη συμπύκνωση της ευρύτερης, γενικότερης, συνολικότερης ελληνικής ιστορίας. Πολιτισμός, ανάπτυξη, οικουμενική προσφορά και διαρκή αντίσταση μέχρι την Ελευθερία.

Σήμερα το μείζον πρόβλημα για τα Δωδεκάνησα είναι η αμφισβήτηση ειδικώς και γενικώς της ελληνικής κυριαρχίας,

Στις αρχές της δεκαετίας του 1970 η Τουρκία εγκαινίασε μια συστηματική πολιτική αμφισβητήσεων και διεκδικήσεων σε βάρος της εθνικής μας κυριαρχίας (θαλάσσιος και εναέριος χώρος, υφαλοκρηπίδα, γκρίζες ζώνες, απειλή πολέμου (casus belli), αποστρατικοποίηση, Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη, «τουρκολιβυκό μνημόνιο», «Γαλάζια Πατρίδα»).

Σήμερα και στα Δωδεκάνησα, στο Αιγαίο, στη Θράκη, στην Κύπρο και σε όλον τον Ελληνισμό, έχουμε να επιλέξουμε ανάμεσα στην οδό του συμβιβασμού, της υποχώρησης, του κατευνασμού και στην οδό της αξιοπρέπειας, του αυτοσεβασμού, της αντίστασης. Είναι επιτακτική ανάγκη η ανάπτυξη μίας πολιτικής και πράξης, οι οποίες θα βασίζονται στην ιστορική μας παράδοση και Μνήμη, στην Ελληνικότητα, στον Πολιτισμό μας, αλλά και στα σύγχρονα επιτεύγματα. Στην αστείρευτη δύναμη των ανθρώπων, στον Ελληνισμό και τη Διασπορά, στον Ελληνικό Λόγο και την Ελληνική Πολιτισμική και Πολιτική Πράξη.

Και δύο έσχατα, αλλά όχι τελευταία σχόλια:

το πρώτο το αναφέρει ο Ηρόδοτος, που γράφει για τους Πέρσες που ζήτησαν «γην και ύδωρ», από τους Έλληνες. Δήλωση υποταγής και παραίτησης από κάθε δικαίωμα πάνω στην Ελληνική γη και στα αγαθά της, πράξη αναγνώρισης πάνω σε όλα, ακόμα και οι ζωές τους ανήκαν στον Βασιλιά των Περσών. Όταν οι Πέρσες αγγελιαφόροι απαίτησαν από την Σπάρτη και την Αθήνα γη και ύδωρ, οι Σπαρτιάτες τους πέταξαν σε ένα βαθύ πηγάδι και οι Αθηναίοι σε ένα βάραθρο, λέγοντάς τους πως θα τα βρουν εκεί....

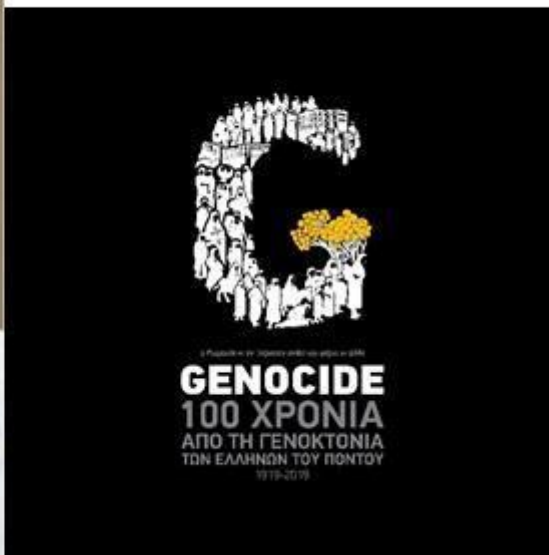
Το δεύτερο το γράφει ο Γιώργος Σεφέρης, μιλώντας για την Ελλάδα της θάλασσας: «Ανήκω σε μια χώρα μικρή. Ένα πέτρινο ακρωτήριο στη Μεσόγειο, που δεν έχει άλλο αγαθό παρά τον αγώνα του λαού του, τη θάλασσα, και το φως του ήλιου. Είναι μικρός ο τόπος μας, αλλά η παράδοσή του είναι τεράστια και το πράγμα που τη χαρακτηρίζει είναι ότι μας παραδόθηκε χωρίς διακοπή. Όταν, στο δρόμο της Θήβας, ο Οιδίπους συνάντησε τη Σφίγγα κι αυτή του έθεσε το αίνιγμά της, η απόκρισή του ήταν: ο άνθρωπος. Τούτη η απλή λέξη χάλασε το τέρας. Έχουμε πολλά τέρατα να καταστρέψουμε. Ας συλλογιστούμε την απόκριση του Οιδίποδα».

Ας συλλογιστούμε τη γη και το ύδωρ, την απόκριση, ας συλλογιστούμε τα πολλά τέρατα που έχουμε να καταστρέψουμε για να συνεχίσουμε να έχουμε τα Δωδεκάνησα της εθνικής κυριαρχίας, της Ελευθερίας, της Ελληνικότητας

*Ο Θεοφάνης Μαλκίδης είναι διδάκτορας του Παντείου Πανεπιστημίου. Το βιβλίο του «ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΑ. Ελληνικότητα και εθνική κυριαρχία», θα παρουσιαστεί στην Κω, τη Ρόδο και την Κάλυμνο με αφορμή την ημέρα Ένωσης των Δωδεκανήσων με την Ελλάδα (7 Μαρτίου 1948).

Φεοφανис Малкидис. Доктор Университета Пантейон.

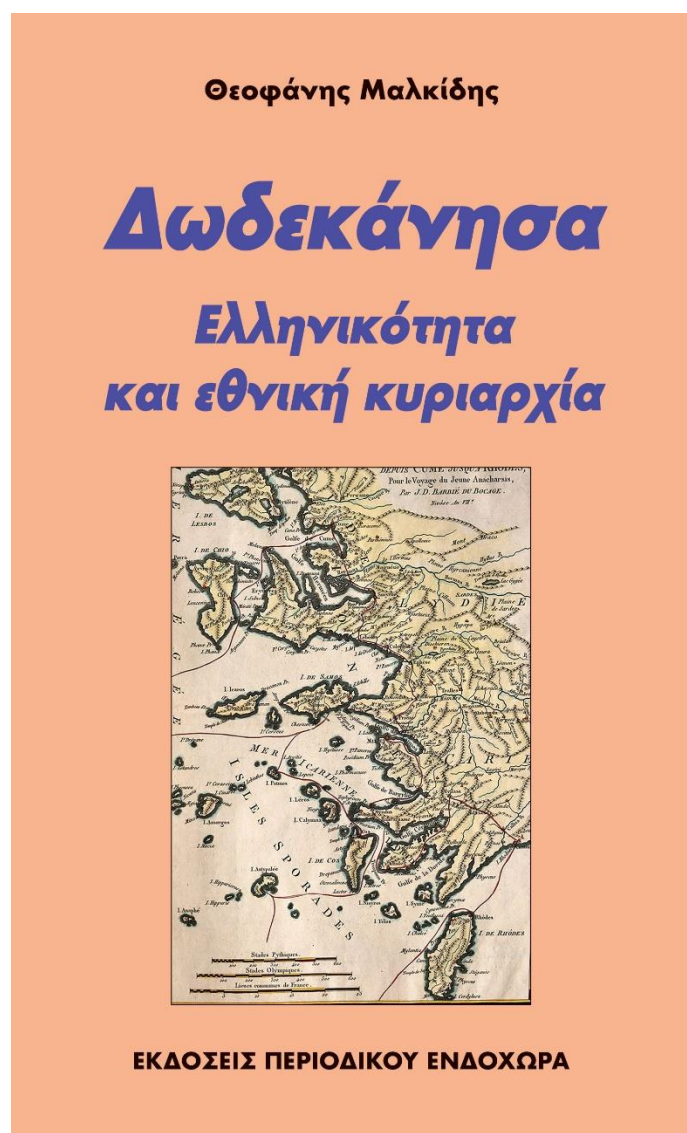

Δοδεκανес: греческое начало и национальный суверенитет.

Новая книга

Δοδεκανес: греческое начало и национальный суверенитет.

Выпуски журнала Inland Magazine, март 2024 г.

Памяти офицеров нашего ВМФ Панайотиса Влахакоса, Христодулоса Каратанасиса, Гектора Гиаллопсоса, погибших в Имиа (1996 г.), а также Константиноса Пананаса, Анастасиу Тулициса и Элефтериоса Евангелоса, погибших в Кинаро (2016 г.).

Геродот, житель Галикарнаса и Эгейского моря, Ионии и Додеканеса, земли и моря, живущий и творящий в месте, отождествляемом с морем и тысячами островов, окружающих его и окружающих их, формулирует уникальную ценность и существенное признание : "У нас есть земля и страна, когда есть корабли и море"! То есть речь идет, в том числе, о суверенитете и о

способах навязывания и закрепления, а также сопротивления любому потенциальному завоевателю. В то время как у Фукидида мы читаем, что Перикл ссылается на «Мегаморское государство», давая интерпретацию, согласно которой «морская сила» основана на конкретных характеристиках, таких как география, развитие береговой линии и характер людей.

Это начало пути нации, ферментированной водой, которую греки называли священной, океаном, морем и силой моря как универсальной силы, землей, камнем, скалой. , с маленькими и большими островными почвами, живущими морским искусством, определяющим сопротивление, борьбу за выживание и непрерывность. «Греция — это земли, выжженные солнцем, и эти синие моря, с пеной волн», — пишет Элитис.

Это земля и вода, символы, которые не сдаются, которые определяют отношение к жизни, достоинству, самоуважению, борьбу света с тьмой, цивилизации с варварством, жизни со смертью.

Это Море, Море, Архипелаг, бесчисленные острова и островки, закрепленные кусочки земли, принадлежащие истории и людям, которые сформировали нацию, народ, социальное тело и создали культуру, города, Общество, Агора и Муниципальная церковь, архитектура, городское планирование, математика, медицина, гастрономия, все. Там, на островах Греческого моря, на Додеканесе, там греческий мир предлагал человечеству меру, всеобщую мысль, разумность и страстно искал памяти как истины, т. е. истины сверхъестественной, рядом с метафизической и естественной. Все вышеперечисленное, вместе со многими другими, неизмеримо достоверными, важными и значительными, построило, создало, сформировало эллинизм и греческую принадлежность Додеканеса, всегда переплетавшихся, как единое целое, с противоположными берегами Малой Азии, где эта земля соединяется. море и море с сушей.

Именно Додеканес, наряду с остальными островами Эгейского моря, отождествлялся с эллинизмом, католицизмом, родом, культурой. Острова, земля, места, море, как образ и как подобие любой эпохи и,

если выбрано, полное изображение такого же, уникального, греческого человека, камешка, подобных тем, которых вы встретите во всех церквях Додеканеса.

От Мегисти (Кастеллоризо), Астипалеи, Касоса до Карпатоса. От Калимносa, Коса, Нисироса, Родоса, Лероса, Тилоса, Халки, Патмоса до Сими, от Липси и Агафониси до Ро, Кинаро, Имиа. Измерения, выходящие за рамки эфемерного, эфемерного и путешествующие по греческому времени. Как отмечает Элитис, «это, казалось бы, абсурдное измерение также соответствует материально-духовной сущности моей страны. Который мал по размеру пространства и бесконечен по времени».

Там, на Додеканесе, люди, греческие мужчины и женщины, гармонично связанные с памятниками и местом, встречаются с историей и правдой, объективными и неподдельными, прошлым, настоящим и будущим. Место, создающее индивидуальность, море, свет, формирующий греческую мозаику.

Это Додеканес, место, которое определяло, определяет и будет определять Свободу, как подходил к ней Соломон, и греческую принадлежность, как подчеркивала Элитида.

Течение Додеканеса представляет собой конденсацию более широкой, более общей и всеобъемлющей греческой истории. Культура, развитие, универсальное предложение и постоянное сопротивление до Свободы.

Сегодня главной проблемой Додеканеса является сомнение в суверенитете Греции в частности и в целом.

В начале 1970-х годов Турция начала систематическую политику споров и претензий против нашего национального суверенитета (морское и воздушное пространство, континентальный шельф, серые зоны, угроза войны (*casus belli*), демилитаризация, исключительная экономическая зона, «турецко-ливийский меморандум». , «Голубая Родина».

Сегодня на Додеканесе, в Эгейском море, во Фракии, на Кипре и во всем эллинизме нам приходится выбирать между путем компромисса, отступления, умиротворения и путем достоинства, самоуважения и сопротивления. Крайне важно разработать политику и действия, которые будут основаны на нашей исторической традиции и Памяти, на нашей гречности, на нашей Культуре, а также на современных достижениях. В неиссякаемой силе народа, в эллинизме и диаспоре, в греческом слове и греческой культурной и политической практике.

И два последних, но не менее важных комментария:

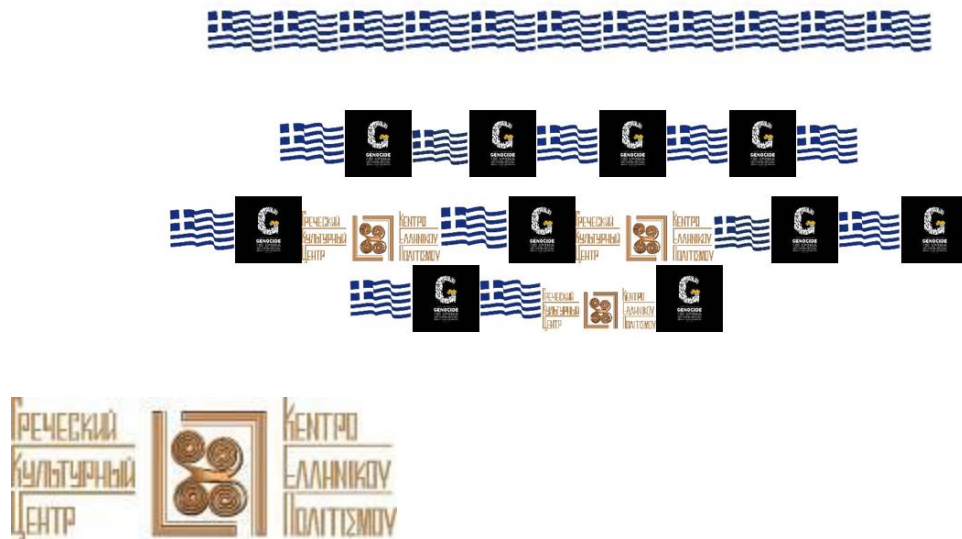
первый упоминается у Геродота, который пишет о персах, просивших у греков «землю и воду». Декларация о подчинении и отказе от всех прав на греческую землю и ее товары, акт признания прежде всего того, что даже их жизнь принадлежала царю персов. Когда персидские посланники потребовали у Спарты и Афин землю и воду, спартанцы бросили их в глубокий колодец, а афинян в пропасть, сказав, что они найдут их там...

Второй написан Йоргосом Сеферисом, говоря о морской Греции: «Я принадлежу к маленькой стране. Каменный мыс в Средиземном море, у которого нет иного блага, кроме борьбы его народа, моря и солнечного света. Наше место маленькое, но его традиции огромны, и их характеризует то, что они передавались нам непрерывно. Когда по пути в Фивы Эдип встретил Сфинкса и она задала ему свою загадку, его ответ был: человек. Это простое слово сломало чудовище. Нам предстоит уничтожить множество монстров. Давайте рассмотрим ответ Эдипа».

Давайте поразмыслим над землей и водой, ответом, давайте поразмыслим над множеством монстров, которых нам придется уничтожить, чтобы и дальше сохранять Додеканес национального суверенитета, свободы, части нашего греческого мира.

*Феофанис Малкидис —доктор Университета Пантейон. Его книга «ДОДЕКАНЕЗ. Греческое начало и национальный суверенитет»

будет представлена на Косе, Родосе и Калимносe по случаю дня присоединения Додеканеса к Греции (7 марта 1948 г.).

Αγαπητοί φίλοι,

Παρατίθεται ενημέρωση από τον διακεκριμένο Έλληνα ιστορικό **Θεοφάνη Μαλκίδη**, γνωστό μαχητή για το ζήτημα της αναγνώρισης της Γενοκτονίας των Ελλήνων της Ανατολής, σχετικά με το προσφάτως εκδοθέν βιβλίο του «Δωδεκάνησα: Ελληνικότητα και εθνική κυριαρχία.».

**Θεοφάνης Μαλκίδης, Διδάκτωρ Παντείου
Πανεπιστημίου.**

Νέο βιβλίο

**Δωδεκάνησα : Ελληνικότητα και εθνική
κυριαρχία.**

Εκδόσεις Περιοδικού Ενδοχώρα Μάρτιος 2024.

Στη Μνήμη του αξιωματικών του Πολεμικού μας Ναυτικού Παναγιώτη Βλαχάκου, Χριστόδουλου Καραθανάση, Έκτορα Γιαλλοπού, πεσόντων

στα Ίμια (1996), και Κωνσταντίνου Παναγά, Αναστασίου Τουλίτση και Ελευθερίου Ευαγγέλου, πεσόντων στην Κίναρο (2016).

Ο Ηρόδοτος, της Αλικαρνασσού και του Αιγαίου, της Ιωνίας και της Δωδεκανήσου, της γης και της θάλασσας, ζώντας και δημιουργώντας σε έναν τόπο ταυτισμένο με τη θάλασσα και με τα χιλιάδες νησιά της να την περιβάλλουν και να τα περιβάλλει, διατυπώνει τη μοναδικής αξίας και ουσίας παραδοχή: «Έχουμε γη και πατρίδα, όταν έχουμε πλοία και θάλασσα»! Μιλά, δηλαδή, μεταξύ των άλλων, για την κυριαρχία και για τον τρόπο επιβολής και εδραίωσής, αλλά και αντίστασης σε κάθε επίδοξο κατακτητή. Ενώ στο Θουκυδίδη διαβάζουμε για τον Περικλή που αναφέρεται στο «Μέγα το της Θαλάσσης Κράτος», αποδίδοντας την ερμηνεία ότι η «θαλάσσια ισχύς» στηρίζεται σε συγκεκριμένα χαρακτηριστικά όπως, η γεωγραφία, η ανάπτυξη της ακτογραμμής και το χαρακτήρα του λαού.

Είναι η αρχή της πορείας του έθνους που ζυμώθηκε με το ύδωρ, ιερό το ονόμαζαν οι Έλληνες, με το πέλαγος, με τη θάλασσα και με τη θαλάσσια ισχύς ως παγκόσμια δύναμη, με τη γη, την πέτρα, το βράχο, με τα μικρά και μεγάλα χώματα των νησιών ζώντας από τη ναυτοσύνη, καθορίζοντας την αντίσταση, τον αγώνα επιβίωσης και τη συνέχεια. «Η Ελλάδα είναι αυτές οι στεριές, οι καμένες στον ήλιο κι αυτά τα γαλάζια πέλαγα, με τους αφρούς των κυμάτων» γράφει ο Ελύτης.

Είναι η γη και το ύδωρ, τα σύμβολα που δεν παραδίδονται, που καθόρισαν τη στάση ζωής, την αξιοπρέπεια, τον αυτοσεβασμό, την πάλη του φωτός με το σκότος, του πολιτισμού με τη βαρβαρότητα, της ζωής με το θάνατο.

Είναι η Θάλασσα, το Πέλαγος, το Αρχιπέλαγος, τα αναρίθμητα νησιά και βραχονησίδες, κομμάτια γης στερεωμένα, κρατημένα από την ιστορία και τους ανθρώπους, που διαμόρφωσαν το έθνος, το λαό, το κοινωνικό σώμα και δημιούργησαν τον πολιτισμό, τις πόλεις, το Κοινόν, την Αγορά και την Εκκλησία του Δήμου, την αρχιτεκτονική, την πολεοδομία, τα μαθηματικά, την ιατρική, τη γαστρονομία, όλα. Εκεί, στα νησιά της Ελληνικής Θάλασσας, στα Δωδεκάνησα, εκεί ο Ελληνικός κόσμος, προσέφερε στην ανθρωπότητα το μέτρο, την οικουμενική σκέψη, τον ορθολογισμό και αναζήτησε με πάθος, τη μνήμη ως α- λήθη, δηλαδή την

αλήθεια, το υπερφυσικό, πλάι στο μεταφυσικό και το φυσικό. Όλα τα παραπάνω, μαζί με πολλά άλλα, αμέτρητα σίγουρα, σημαντικά και μείζονα, έκτισαν, έφτιαξαν, έπλασαν, τον Ελληνισμό και την Ελληνικότητα των Δωδεκανήσων, πάντα συνυφασμένα, ως ένα σώμα, με τις απέναντι Μικρασιατικές ακτές, εκεί όπου η γη ενώνεται με τη θάλασσα και η θάλασσα με τη γη.

Είναι τα Δωδεκάνησα μαζί με τα υπόλοιπα νησιά του Αιγαίου, που ταυτίστηκαν με τον Ελληνισμό, τη Ρωμηοσύνη, το Γένος, τον Πολιτισμό. Νησιά, γη, τόποι, θάλασσα, καθ'εικόνα και καθ'ομοίωσιν όποια εποχή και εάν επιλεγεί, πλήρης απεικόνιση του ίδιου, μοναδικού, Ελληνικού προσώπου, ενός βοτσαλωτού, σαν και αυτά που συναντάς σε όλες τις εκκλησιές των Δωδεκανήσων.

Από τη Μεγίστη (Καστελλόριζο), την Αστυπάλαια, την Κάσο μέχρι την Κάρπαθο. Από την Κάλυμνο, την Κω, τη Νίσυρο, τη Ρόδο, τη Λέρο, την Τήλο, τη Χάλκη, την Πάτμο μέχρι τη Σύμη, από τους Λειψούς και το Αγαθονήσι, μέχρι τη Ρω, τη Κίναρο, τα Ίμια. Διαστάσεις που ξεπερνούν το εφήμερο, το πρόσκαιρο και ταξιδεύουν στον ελληνικό χρόνο. Όπως σημειώνει ο Ελύτης «η παράλογη αυτή, φαινομενικά, διάσταση, αντιστοιχεί και στην υλικο-πνευματική οντότητα της χώρας μου. Που είναι μικρή σε έκταση χώρου και απέραντη σε έκταση χρόνου».

Εκεί, στα Δωδεκάνησα οι άνθρωποι, οι Ελληνίδες και οι Έλληνες, αρμονικά δεμένοι με τα μνημεία και τον τόπο, συναντούν την ιστορία και την αλήθεια, αντικειμενική και ανόθευτη, το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Ο τόπος που δημιουργεί ταυτότητα, η θάλασσα, το φως που σμιλεύει το Ελληνικό ψηφιδωτό.

Είναι τα Δωδεκάνησα, ο τόπος που καθόρισε και καθορίζει και θα καθορίζει την Ελευθερία, όπως την προσέγγισε ο Σολωμός, και την Ελληνικότητα, όπως τη ανέδειξε ο Ελύτης.

Η πορεία των Δωδεκανήσων, αποτελεί τη συμπύκνωση της ευρύτερης, γενικότερης, συνολικότερης ελληνικής ιστορίας. Πολιτισμός, ανάπτυξη, οικουμενική προσφορά και διαρκή αντίσταση μέχρι την Ελευθερία.

Σήμερα το μείζον πρόβλημα για τα Δωδεκάνησα είναι η αμφισβήτηση ειδικώς και γενικώς της ελληνικής κυριαρχίας,

Στις αρχές της δεκαετίας του 1970 η Τουρκία εγκαινίασε μια συστηματική πολιτική αμφισβητήσεων και διεκδικήσεων σε βάρος της εθνικής μας κυριαρχίας (θαλάσσιος και εναέριος χώρος, υφαλοκρηπίδα, γκρίζες ζώνες, απειλή πολέμου (*casus belli*), αποστρατικοποίηση, Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη, «τουρκολιβυκό μνημόνιο», «Γαλάζια Πατρίδα»).

Σήμερα και στα Δωδεκάνησα, στο Αιγαίο, στη Θράκη, στην Κύπρο και σε όλον τον Ελληνισμό, έχουμε να επιλέξουμε ανάμεσα στην οδό του συμβιβασμού, της υποχώρησης, του κατευνασμού και στην οδό της αξιοπρέπειας, του αυτοσεβασμού, της αντίστασης. Είναι επιτακτική ανάγκη η ανάπτυξη μίας πολιτικής και πράξης, οι οποίες θα βασίζονται στην ιστορική μας παράδοση και Μνήμη, στην Ελληνικότητα, στον Πολιτισμό μας, αλλά και στα σύγχρονα επιτεύγματα. Στην αστείρευτη δύναμη των ανθρώπων, στον Ελληνισμό και τη Διασπορά, στον Ελληνικό Λόγο και την Ελληνική Πολιτισμική και Πολιτική Πράξη.

Και δύο έσχατα, αλλά όχι τελευταία σχόλια:

το πρώτο το αναφέρει ο Ηρόδοτος, που γράφει για τους Πέρσες που ζήτησαν «γην και ύδωρ», από τους Έλληνες. Δήλωση υποταγής και παραίτησης από κάθε δικαίωμα πάνω στην Ελληνική γη και στα αγαθά της, πράξη αναγνώρισης πάνω σε όλα, ακόμα και οι ζωές τους ανήκαν στον Βασιλιά των Περσών. Όταν οι Πέρσες αγγελιαφόροι απαίτησαν από την Σπάρτη και την Αθήνα γη και ύδωρ, οι Σπαρτιάτες τους πέταξαν σε ένα βαθύ πηγάδι και οι Αθηναίοι σε ένα βάραθρο, λέγοντάς τους πως θα τα βρουν εκεί....

Το δεύτερο το γράφει ο Γιώργος Σεφέρης, μιλώντας για την Ελλάδα της θάλασσας: «Ανήκω σε μια χώρα μικρή. Ένα πέτρινο ακρωτήριο στη Μεσόγειο, που δεν έχει άλλο αγαθό παρά τον αγώνα του λαού του, τη θάλασσα, και το φως του ήλιου. Είναι μικρός ο τόπος μας, αλλά η παράδοσή του είναι τεράστια και το πράγμα που τη χαρακτηρίζει είναι ότι μας παραδόθηκε χωρίς διακοπή. Όταν, στο δρόμο της Θήβας, ο Οιδίπους συνάντησε τη Σφίγγα κι αυτή του έθεσε το αίνιγμά της, η

απόκρισή του ήταν: ο άνθρωπος. Τούτη η απλή λέξη χάλασε το τέρας. Έχουμε πολλά τέρατα να καταστρέψουμε. Ας συλλογιστούμε την απόκριση του Οιδίποδα».

Ας συλλογιστούμε τη γη και το ύδωρ, την απόκριση, ας συλλογιστούμε τα πολλά τέρατα που έχουμε να καταστρέψουμε για να συνεχίσουμε να έχουμε τα Δωδεκάνησα της εθνικής κυριαρχίας, της Ελευθερίας, της Ελληνικότητας

*Ο Θεοφάνης Μαλκίδης είναι διδάκτορας του Παντείου Πανεπιστημίου. Το βιβλίο του «ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΑ. Ελληνικότητα και εθνική κυριαρχία», θα παρουσιαστεί στην Κω, τη Ρόδο και την Κάλυμνο με αφορμή την ημέρα Ένωσης των Δωδεκανήσων με την Ελλάδα (7 Μαρτίου 1948).

